

**BERNARD
MINIER**

ÚDOLIE

Ljndeni

Od autora bestsellerov
Mráz, Kruh, Tma, Noc a Sestry

Údolie

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Bernard Minier

Údolie – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

ÚDOLIE

BERNARD MINIER

ÚDOLIE

Ljndeni

Bernard Minier: La vallée

Copyright © XO Editions 2020. All rights reserved.

Translation © Mária Gálová, 2020

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1932-2

ISBN e-knihy 978-80-566-2020-5

ISBN e-knihy 978-80-566-2021-2

ISBN e-knihy 978-80-566-2022-9

Nemysliac na to, čo robí, vypil ďalší pohár alkoholu. Keď sa mu tekutina dotkla jazyka, spomenul si na svoje dieťa, ako vchádza do chatrče obkolesenej oslnivým svetlom, s tou smutnou, neústupnou tvárou, zatienenou z predčasného poznania. „Och! Panebože, ochráň ho,“ prosil. „Odsúd' ma, ja si to zaslúžim, no jemu daj večný život.“

Graham GREENE

Moc a sláva

ÚVOD 1

– Prečo... to... robíte?

Zdvihol hlavu a zahľadel sa na nehybnú postavu. Žeby to bola len halucinácia? V horách sa to stáva často. Stačí mať horúčku, opuch mozgu z výšok, byť dehydrovaný... alebo *podchladený*: celý sa triasol.

Alpinisti aj turisti mávali často víziu imaginárnej postavy, ktorá ich istý čas sprevádzala. Ako tá, čo mal pred očami. No vedro ľadovej vody, čo dostal rovno do tváre, nebola vízia.

Chlad mu vyrazil dych. Pulz aj dýchanie sa mu zrýchlili. Vedel, čo to znamená: *kým sa chvel, všetko bolo dobré*, klasické príznaky ľahkej hypotermie.

Zároveň muselo jeho telo uviesť do činnosti záchranné mechanizmy: vazokonstrikciu čiže až extrémne zúženie krvných ciev, aby chránilo životne dôležité orgány a nasmerovalo krv do srdca a do pľúc. Preto si už necítil ruky ani nohy.

Obrátil hlavu. Prezrel si strmé steny okolo malého jazera. A na ňom hrubú vrstvu ľadu... Ostré skaly týčiace sa na sivej oblohe... Všetku tú tisícročnú ľahostajnosť, tú nepriateľskú horu, ktorá mu ponúkala len odpornú tvár jeho blízkej smrti. *Pretože zomrie*. O tom vôbec nepochyboval. *Ľahká* hypotermia prejde do *miernej*, potom

BERNARD MINIER

do *vážnej* a napokon do *ťažkej* – nastane kóma a zastavenie srdca. Bolo to nevyhnutné. Všetko mu vyzliekli. Ležal tam nahý ako taký červ – s výnimkou červenej pásky, čo mu vzadu sťahovala dredy –, plecica, chrbát aj zadok mal na ľade. Silno mrzlo, muselo byť asi päťnásť stupňov pod nulou.

Prosím vás... prosím... prosím...

Vyslovil to vôbec? Alebo si to len myslel?

To je veľmi zlý znak...

Postupne sa ponáral do hmly oddeľujúcej realitu od zastretého vedomia.

ÚVOD 2

Rovnaká hmľa zahalovala krajinu, keď ráno odišiel.

Vyšiel do hmly a tá sa po väčšiu časť dopoludnia odmietala zdvihnúť. Už sa takmer vzdal, no potom si povedal, že v zimnú nedeľu nemá v údolí aj tak čo robiť.

Liezol hore, chlad mu sťahoval tvár, v tom šere rozoznával iba belosť snehu, sivú klenbu oblohy a horské hrebene. Keď vošiel do lesa, hmľa sa trochu rozptýlila. V priehľadnom závoji sa črtali siluety mladých jedlí. Na chvíľu zastal. Hoci bolo chladno, stekal z neho pot. A vtedy to počul. Akýsi hluč. Zapraskanie. Trochu nižšie. Suchý konár, čo sa naraz zlomil a akoby vybuchol. *Akoby naň stúpila hrubá topánka.*

– *Hej! Je tam niekto?*

Nijaká odpoveď. Možno to bolo zviera. No ktoré zviera má taký ťažký krok? Medved? V týchto horách strávil tisícky hodín, a nikdy nijakého nestretol.

Vyšiel z lesa do strmšej časti. Nebola to veľmi náročná túra. V lete hromady turistov zdolali cestu k jazeru za necelé tri hodiny, no v zime bola táto trasa opustená. A on mal rád samotu.

Vyššie, kde bolo chladnejšie, rástli posledné pyrenejské borovice ako dôkaz životaschopnosti voči ich menej odolným sestrám. So

stromami to je ako s ľuďmi: sú víťazi a tí ostatní. Nerovnosť a nepravdivosť panuje v srdci prírody tak ako v srdci ľudského druhu. Kamel neveril na rovnosť. Veril súpereniu, súťaži, prežitiu silnejšieho. V tej chvíli netušil, že mu zostávajú sotva štyri hodiny života.

Čo by bol urobil, keby to bol vedel? Čo by sme robili, keby sme vedeli? Urobili by sme si poriadok vo svojich veciach? Požiadali by sme o odpustenie? Koho? A za čo? Lutovali by sme svoje zlé skutky? On popáchal vo svojom živote strašné veci, a to bez tieňa výčitky a bez zaváhania. A urobil by ich znova, ak by na to prišlo. Mal takú povahu: povahu zvrhlého a krutého muža. *Ten druhý* to dobre vycítil. Keď ho uvidel, hneď pochopil, s kým má do činenia.

Hmla zhustla ako nikdy predtým a on sa už obával, že sa stratí, ak nenájde ľadovec. No žulová doska, označujúca v predchádzajúcom roku jeho dolnú hranicu, bola tam – ako po iné roky. Kamel sa vyznal: ľadovec sa začínal trochu vyššie, keďže vďaka niekoľkým výnimočne teplým letám a miernym jeseniam ľad ustupoval. Blížil sa jeho koniec: o dvadsať či tridsať rokov z neho nič nezostane. A v mestách pod ním bude horúco ako na púšti.

No teraz ležal na ľade a chlad menil jeho líca na vankúšiky na ihly. Tvár mu tuhla do masky pripomínajúcej neželaný výsledok estetickej chirurgie. Zhlboka sa nadýchol. Potom sa kamsi stratil. Keď sa prebral, už sa netriasol.

To je zlé. Znamenalo to, že vnútorná teplota klesla pod 31 °C. Zazrel, že sa k nemu skláňa akási postava.

– Prečo... to... robíte? – chcel povedať, no polovica slov ani neprešla cez popraskané pery.

Pokúsil sa pohnúť krkom, ale nevládal. Páska sťahujúca vlasy stvrdla na pevný kruh. A jeho telo sa pokrylo tenkou vrstvou ľadu, čo zapraskala, vždy keď sa pokúsil pohnúť. No vďaka vedrám vody

ÚDOLIE

bude tá vrstva čoskoro taká hrubá, že bude uväznený v tuhom a smrteľnom skafandri.

V ľade, niekde ďalej, musel mať neznámy dieru, odkiaľ pravidelne naberal vodu.

Odrazu pocítil nával horúčavy. Ako je to možné? Potom si spomenul, že je to paradoxný prejav *zvýšenia hypotermie*. Svaly zodpovedné za sťahovanie ciev sa nakoniec uvoľnili. V dôsledku toho krv znovu prúdila do vzdialenejších častí tela.

Tep sa mu spomalil. *Bradykardia*. Pokles tlaku. *Príznamy sa množili...*

Keď sa dostal k útulku – jednoduchej kamennej a bridlicovej chatke na brehu jazera –, rozhodol sa, že si trochu oddýchne, kým začne zostupovať: v ten deň počasie nebolo vhodné na to, aby vystúpil na Štít žandárstva.

Vypil si trochu kávy z termosky, uľavil močovému mechúru a zjedol energetickú tyčinku. Potom si vzal na chrbát ľahký plecniak a vykročil k otvoreným dverám, cez ktoré prenikal zimný prísvit a ľadový vietor. Keď prekračoval prah, vo vzduchu čosi zasvišťalo a do tváre dostal prudký úder. Potom už nebolo nič – až do chvíle, keď ho prebralo vedro ľadovej vody.

Vedel, že ide zaplatiť za to, čo urobil. Nerozumel však, prečo sa odvolávali na... *to*.

– Kto... ste? – vyšlo z neho.

Ako očakával, odpoveď neprišla. Namiesto toho prišlo ďalšie vedro vody. Uvedomil si, že jeho ramená, stehná a lýtka priliehajú k ľadu na jazere: bol k nemu doslova prilepený.

Keby sa bol mohol vidieť, bol by skonštatoval, že sa čoraz viac podobá na mŕtvolu: modrofialová koža, sinavosť na miestach dotyku

BERNARD MINIER

s ľadom, nereagujúce zrenice. Pri hladine jazera fúkal prudký vietor, malé chumáčiky mu zvlhčovali rohovku.

No pri pohľade na *nôž* by sa jeho oči boli rozšírili od hrôzy, keby mohli.

Ostrá čepeľ sa mu priblížila k bruchu. Na okamih sa na nej odrazili oblaky zo sivej oblohy.

Bol by chcel zrevať, no hlasivky mal zmrznuté. Necítil nič, keď čepeľ prenikla cez tenkú vrstvu ľadu do brucha a otvorila ho od hrudnej kosti po sponu panvových kostí. Bolo mu tak zima... Bol taký skrehnutý... Necítil ani to, keď ruka rozťahla okraje rany a *nôž* prezával jeho orgány. Vnímal iba akýsi smiech.

ÚVOD 3

Ešte v ten večer dostali žandári z vysokohorského oddielu záchranárov žiadosť o pomoc. Dvadsaťdeväťročný Kamel Aissani sa podľa jeho mladej manželky nevrátil z nedeľnej túry. Nemienil stráviť noc v horách. Spací vak, matrac aj ohrievač nechal doma a nevezal si ani oblečenie na výmenu. *Niečo sa muselo stať.*

Mladá žena zadržovala plač a hlas sa jej triasol.

Žandári zo záchranného oddielu nestrácali čas. Ani nie pol hodiny po telefonáte štartoval zo zasneženej pláne pri žandárskej stanici, ktorá slúžila ako heliport, vrtuľník. Na palube boli štyria muži: pilot, mechanik, lekár a záchranár.

Všetci poznali Kamelovu trasu. Bolo treba len zistiť, či sa zastavil pri Čiernom jazere alebo pokračoval na Štít žandárstva. Už dávno sa zotmelo a to hľadanie neľahčovalo. Okolo pol druhej po polnoci vrtuľník prelietal nad Čiernym jazerom a posádka sa už chystala, že preruší pátranie a bude v ňom pokračovať na druhý deň ráno.

V tomto čase si jazeru naozaj zaslúžilo svoje meno: oválna hladina, tuhá a hladká ako zrkadlo, učupená pod hrozivým skalným divadlom strmých stien, osvetlená mesačným reflektorom.

Ten z vrtuľníka prechádzal svojimi oslepujúcimi lúčmi po ľadovej hladine, až narazil na nepopierateľne ľudskú podobu. Vrtuľník

nemohol zostúpiť nižšie pre nebezpečné skalné útvary, ktoré čneli do noci ako dýky, ale napriek vzdialenosti všetci skonštatovali, že Kamel Aissani je *nahý*, a zmocnila sa ich úzkosť. Biely ľad. Modré natiahnuté telo. Jeho čierne tieň. Červená páska. A ešte znepokojujúcejšie: otvorené brucho. Štyria muži sa pozreli na seba.

V tom kotle nebolo miesto na pristátie – okrem ľadovej hladiny, ale tá nemusela byť dostatočne hrubá. Preto sa rozhodli, že spustia lekára a záchranára na malé miesto pri brehu, asi dvadsať metrov od tela.

– Ste si istí? – hneval sa pilot. – Chlapi, ten je nepochybne po smrti! Podľa mňa to môže počkať do zajtra!

Lekár mu pokynul, že zostúpi. Kým sa on a rotmajster pripravovali, na palube sa z tých morbidných teatrálnych okolností v tmavej noci a najmä z toho nahého tela šírilo vzrušenie. Vznášalo sa vo vzduchu ako pocit čohosi *nového*, ale aj *nebezpečného*. A adrenalín, to bola ich preferovaná droga.

Rotmajster Yann Vogel sa prvý spustil do prázdna. Doktor Loricidan v červenej veste, bielej prilbe a s okuliarmi ho nasledoval, hoj-dal sa v strede kotla v ľadových závanoch, smiešna silueta visiaca ako závažie či ako pavúk na konci svojej nite. Keď sa ocitli dolu na skale, prezerali si ľad. Vyzeral hrubý a pevný, ale človek nikdy nevie: rozhodli sa obísť jazierko až k útulku a odtiaľ sa vybrať k ležiacemu telu, ako to zrejme urobil Aissani.

A bol s ním aj niekto iný? To si hneď pomyslel lekár. Mohol si to urobiť Kamel Aissani sám, tak ako si niekdajší Japonci robili seppuku? Alebo... mu to urobil niekto iný?

Z poslednej otázky lekára striaslo – a nebolo to od zimy.

Vykročili po ľadovej hladine, oči upierali na natiahnuté telo. Ak by nešťastný Kamel Aissani ešte žil, bolo by ho treba intubovať, ventilovať a čo najrýchlejšie ošetriť, kým by ho vytiahli do vrtuľníka.

ÚDOLIE

Možno dať aj masáž srdca. Na rozdiel od klasickej záchranej služby tu bol sám a mohol sa spoliehať iba na seba.

Čudný tvar sa približoval...

Mliečne mesačné svetlo mu pridávalo čierny tieň, ktorý sa ťahal na ľade ako v nejakej scéne z muzikálu. *A na úrovni brucha bolo čosi bizarné...*

Nielenže bolo rozrezané napoly obrovskou ranou viditeľnou už z diaľky, ale bolo okrúhle a nafúknuté ako mech – *alebo ako brucho tehotnej ženy.*

– Bože dobrý! – skríkol Vogel.

Niekoľkými krokmi sa dostali k mŕtvole.

Nebola to prvá smrť, s ktorou sa zoznámili. Videli ich už dosť: zrútených horolezcov, lyžiarov mimo trate pochovaných pod lavínou, poranenia lebky po páde kameňov, podchladených, ktorí vám zomreli na rukách pri znášaní. Nehovoriac o tých, čo zomreli vo vlastnom prostredí ako ťažká daň zaplatená za ľudskú hlúposť, za nepozornosť, egoizmus, nezodpovednosť. No toto bola jednoznačne tá najčudnejšia a najšokujúcejšia smrť, s akou sa kedy stretli. Boli si istí, že na ten obraz nikdy nezabudnú. Na to modré telo uväznené v priehľadnom ľadovom pancieri, na čierne pery, sinavú kožu, veľké otvorené oči ako u slepca, okrúhle brucho rozštiepené ako orechová škrupina.

Loridan viac ráz prižmúril oči. *Nie, to nie je možné... To, čo videl, nemohlo byť...*

Vo svojom povolaní musel asistovať pri nejednej nepríjemnej scéne, ale toto prekonalo všetky očakávania. Predovšetkým tie jeho. *Pretože brušné svaly boli rozťahnuté cudzím telesom ako strašná a absurdná paródia tehotenstva a vnútri medzi črevami sa nachádzalo plastové bábätko a jeho priezračný pohľad sa cez ľad upieral naňho, na Loridana.*

BERNARD MINIER

S tlúčim srdcom a vlhkými rukami v rukaviciach chytil vysielачku a stlačil gombík.

– Mŕtvy! – hlásil. – Skončili sme. Potrebuje súdneho lekára...

– To počká do rána, – usúdil pilot. – Túto noc bude mrznúť pod mínus desať stupňov. Čiže sa zakonzervuje lepšie ako ryby v drvenom ľade. Prepínam...

Lekár, vzhľadom na to, čo práve videl, nenašiel také výstižné porovnanie. Stisol gombík.

– To si neurobil sám! A ten, kto to urobil, je šialenec a sviňa... Tak poďme. Netúžim sa zdržiavať v týchto končinách! Prepínam...

– O čom to hovoríte, doktor? Prepínam...

– *Je to vražda. Obromujúca.*

– Akože...?

– Dopekla, vyťahni nás!

PIATOK